

יוחם ראובני

בשבחי ה-33 אינץ'

הגעתי אל המסך הגדול הזה, ובהודמנות זו אני ממליץ על אביגדור אריכא ב"גורדון" ת"א, ועל "משיכה דיגיטלית" כמוזיאון לאמנות ישראלית רמת גן.

הוראה בתשוקה בורגנית סטה, שמעיה על השלב הסופי של התבניות. וגם, לפחות אצל החברים שלי, כמו אצלי, בגלל הקשר האוטומטי בין מכשירים. עקיים כאלה. לבין תקציבי. עגל. של עשירים, אמרה גבי לוי.

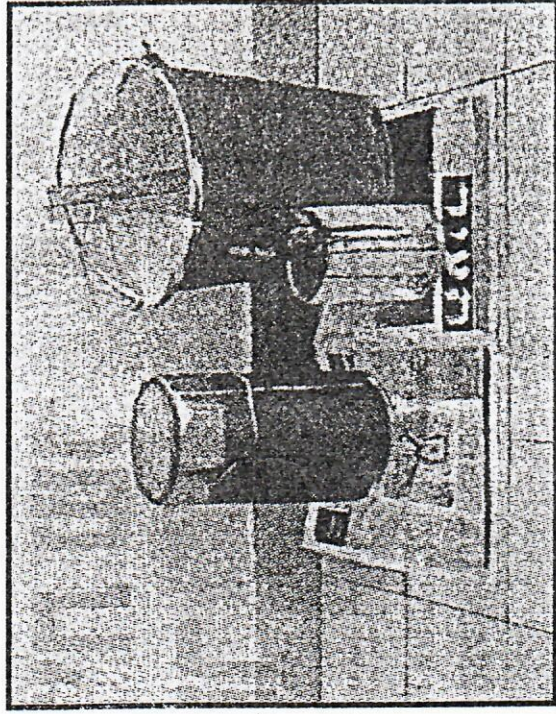
ובכן, ה-33 אינץ' - ובשפת בני אדם, כמו שובחמתי: רוחב פנימי של המסך 66 ס"מ, גובה 48 ס"מ, אלכסון 80 ס"מ - עולה 12 אלף שקל. מכשיר רומה, מוצרתי חזק, עולה הרבה יותר. קניתי בתשלומים, אלא מה. שלושה מקולים. גרזשים לרוב. אפשרויות הרחבה השלוויה היא גם הלב של מערכת הקולנוע הביתי של אלביס, טעם גן עדן.

כיוון שהשלוויה היא חלק מהחני מהחיים, גקורת חיבור בין הנגלה לנסתר, בין הסיבד ספייס של האינטרנט לבין המציאות העירונית - הרי שכל שויה בורח יותר, גקורת המפגש של שלוש המציאותיות - הנסתר, הנגלה, האני - בורה וורה יותר.

במוזיאון רמת גן לאמנות ישראלית מוצגת, בימים אלה, התערוכה "משיכה דיגיטלית", של בית הספר לאמנות קמרה אובסקורה האמנים הצעירים, המציגים בתערוכה זו, מתייחסים אל מסך השלוויה כאל "דף הנייר" או "הבד" שעליו קיימת העבודה, כאל הקטלוג של התערוכה.

ה החחיל בכך שהשלוויה שלי התקלקלה. לקחתי אותה לתיקון, והמחיר שביקש הסכנאי היה גבוה למדי. וידוע הישב, שאם שלוויה מתקלקלת פעם אחת, סופה קרוב. ועל כן אמרתי לעצמי לקנות שלוויה חדשה, שלא להשקיע כסף בתיקונים שתועלתם קצרה, ואחר כך המכשיר מבקש עוד תיקונים, כאילו התאהב פתאום בסיולים מחוץ לבית. ובעוד המכשיר נהנה מהטיוילים, בעל המכשיר מתרגז שלא יותר עליו מההתחלה ולא קנה חדש. חשבתי לרכוש מכשיר רגיל, 21 אינץ' - למה, באמת, האינץ' האלה, שאיש אינו יודע לתרגם למשהו מוחשי? מנהוג הוא שבעולם. בהמשך יבוא תרגום לשפת בני אדם. ואז הוכיחו את עצמו כל הפעמים שבזו הסתכלתי במסך ולא הבנתי, ממש לא, למה הוא לא יותר גדול, מה גם שאני מעדיף לראות סרט קולנוע בווידיאו. ואז עשיתי צעד ראשון לעבר מסכי העשירים ושאלתי, בהיטוס קטן, כמה עולה מכשיר עם מסך שנראה לי עצום בגודלו - 28 אינץ'. המחיר למכשיר כזה, מוצרתי "אלביס", היה 6,000 שקל, סביר למדי, והומנתי אחי.

אחרי שהגיע המכשיר הביתה, חל בי מקרה אמרתי לעצמי: אם כבר אז כבר, אעשה הפלגה מרהימה. הצופה וכמעט על גבול התאבדות

רן הדרי: "השער האחורי" מתוך התערוכה "מציאות מדומה"

גניה יהב

"אין כמו בכית' א": התמצה שכל אמן גינתון

הסתייגות מהתערוכה "מציאות מדומה", שאלן גינתון אצרה במוזיאון ת"א

ז' כמו בכית' אין כמו בכית' אין כמו בכית' הינו המוטו של האוצרת אלן גינתון בקטלוג התערוכה "מציאות מדומה". זה היה אף המוטו שלי אחרי שצפיתי בה. לא שאין בתערוכה עבודת טובות. כל שוחרי החוויה האמנותית הבלתי אמצעית או המתוכנת יכולים להירגע: אפשר לפגוש בתערוכה עבודות מוכרות וטובות. הניאו-גיא' של דיתי אלמוג בתפקיד חולצת גבר כחולה-לכנה או להפטר. ציורים של יעזק ליבנה גם הם הברלים תהומיים. השני נאבק על המרת קודים, סימנים ואמצעים אלה באחרים, ומתקיים כמרחב פנים-אמנותי או פנים-לינגוויסטי ועסקו, לפיכך, בתחביר קליטאות, או כדינמיקה המערבית המאפשרת את היווצרותן (מעמד הביניים הייחודי של הדרי-מייד ביחס לאלה כלל לא מוכר בסקסט. על צילום אין מה לדבר).

השתיים המצויירים על היצפה של נאוה בדגן מהדהדים מסורות ציור עממיות על פני השטח המצויירים על היצפה של נאוה

להבדלים של לפני ואחרי המצלמה, הגוררים הוודאי של מציאות (וואת, מבלי להיכנס להכוננה" ומאמין, בהכרת, בקיומה הקשיח "הכוננה" ומאמין, בהכרת, בקיומה הקשיח הוודאי של מציאות (וואת, מבלי להיכנס להבדלים של לפני ואחרי המצלמה, הגוררים

הנמקה של אגף הנוער. ההבדלים בין ציור אילווינוביטי לבין סימולציות אובייקטיביות הם תהומיים: הראשון נאבק על הקפאת, שיקוף וחשיפת המציאות "הכוננה" ומאמין, בהכרת, בקיומה הקשיח הוודאי של מציאות (וואת, מבלי להיכנס להבדלים של לפני ואחרי המצלמה, הגוררים

פניו וקיצורי קיבה לעייפה.

איי-הבנה זו מאפשרת לה ליצור הצלבה, כביכול, בין ציור אילווינוביטי לבין סימולציה של אובייקטיביות. לטענתה, התערוכה מצליבה בין שני אופני-עיצוב של המציאות המדומה, הפגשים ב"פוסט-מודרניזם הישראלי". אבל, לכל אורך הטקסט היא מערבלת ומערבבת, ומשמשה אינו מקטרת, לכן, היא יכולה לתאר אותו כציור שהנושא שלו הוא מקטרת. או, בהשאלה: "המקטרתיות". היא כורתת יחדיו את המודרניזם העילי כמנוגד לבית, את הביתיות כמקום של ההפצים, את "המאויים" של פורד

ואת תורת המרחק, את ציורי ה' Trompe Lo'ict ואת ההנכרה הפופית, פמיניזם והגמוניה ישראלית, נוטלגיה ואמנים צעירים - תוך הנחות עבודה גורפות ומקוממות, וברמת הנמקה של אגף הנוער.

מתוך תערוכתו מלפני חודשים מעטים בגלריה "מרי פאוי" ועוד. וגם קצת עבודות חדשות. אלא שכולן מורדות תחת סד התעמרות האוצרותיות, המרכז על ביתיות באופן מבין. כשאלן גינתון כותבת על הבית, היא אינה מביילה בין תמרים, נקודות תצפית וקני-מדיה, המשוברים היסטורית או מנטלית לתחום הבית, בין סימבוליקה פנים-אמנותית או ייצוג דימויים ביתיים - וכן, אפשר ורצוי להתווכח אם טבע הרומס באמת נסב על ביתיות. האם כל ציור נוף הינו ציור חוצות, ולכל ציור פורטרט יש אמא (2). גינתון אינה מביילה גם בין סקטיקות אמנותיות או אופני עיצוב "נמוכים" או נגשים, המשויכים לבית במובן שאינם תעשייתיים או המוניים (שיוכים) שעברו דרוקציות והרחבות, מתחת

החלבים לראות אובייקטיביות. אלא שלפעמים האנשים סתם הולכים למוזיאון, עובדים דרך שמירת-התפצים איכיות קיומיות. או אלגורית. העדרם הוא תמיד רב הוד ובעל ובהערס, התפצים מייצגים אותם, מטאפורית מיופי הכוח (והמגדירים) של האנשים, קטיפה כתומה וכוכה באושר והיר. התפצים הם הפצים. כל העולם כולו כאוסקר ווילד, המלסף בתערוכה היא: הבית הינו המקום בו אנשים אוספים, שומרים, מטפחים ומתענגים עם הנהנה המושעמת והלא מדוברת בגלוי

אלא סתם כך, כי אפשר ומותר להתאכזר ככה. מטעמי עליונות צורנית או קונספטואלית - שאינו בא מטעם מוסרי זה או אחר, ואף לא בטרנסגננות, ציטוטים, בדיחות קרש וסתירות מילוליות או ריזואליות. זהו איקונוקלאום ריק, שאינו בא מטעם מוסרי זה או אחר, ואף לא מטעמי עליונות צורנית או קונספטואלית -

לבינה נאבק על הציור וכמו מספר את כל תולדות היחסים עם הבורגנות בציור אחר, באסקפיזם נואש ומכובד של מלך גולה, שידוע שלכשרון-המלכות שלו כבר אין דורש. גיא ב'נר מלהטט בכיכיל במין קלילות הציפיות בסגנונות, ציטוטים, בדיחות קרש וסתירות מילוליות או ריזואליות. זהו איקונוקלאום ריק, שאינו בא מטעם מוסרי זה או אחר, ואף לא מטעמי עליונות צורנית או קונספטואלית -

פסיפסים, בעוד ששילשת השטחים של גיל שחר מתייחסים לפטישיות ולצרכנות. האוצרת כורתת יחדיו עבודות המכילות אלמנטים של הנכרה ואובייקטיביות, שעתוק מכני וארישות צינית אמוסרית נוסח הפופ-ארט (שטיח הלגו של נועה הליצטייט, ציורי הקופסאות של דרור רבינא), יחד עם עבודות שמוכרות את הקינה הקודרת המורבידית, התברתית במובן המאמתי והמקוננת של הדיפנדינאליזם (ציורי השבע הדומים של ראובן קופרמן, הדרדסים של אתי יעקבי).

אביגדור אריכא: מתוך התערוכה בגלריה "גורדון"

אחר כך, בשיחות עם חברים, הסוד הגיח מהאפלה. המסך הגדול הזה הוא חלום כחוס של רבים. לא נעים לחדות בכך, בגלל שוו מעין ענינו.

לכלילת, אל המוח המוחלט של העשירים - מסכי הענק. 33 אינץ'. התקשורת שוב לאלביט. אנשי מולקת המכירות של החברה נהגו באורך רוח ובסבלנות רבה בלוקח המשנה את דעתו ככה, ומהסס ושאל שאלות לרוב. הם הסכימו להתליף את ה' 28 אינץ' בשדר-דרכא היה. ומה אנדי לכמ מוהרג הראשון שה' 33 נכנס הביתה, אני לא מבין, ממש לא מבין, אך יכולתי לדאות שלווייה על מסך קטן יותר. מיד הלכתי לספריית הווידאו ולקחת את "מתחת לפני האדמה", הסרט הפיזי של אמיר קוסטריוצ'יה, שעוסק, בין היתר, ביחסים המטורפים שבין מציאות לקולנוע. בזה תנכתי את ה' 33. ואחר כך, "החוצופים". מה אומר ולא ידעתם. הנה מה שאומר קוסטריוצ'יה בסוף הסרט שלו: "מלחמה מסתיימת רק אחרי שאח הורג את אחיו". לא ענינו.

אביגדור אריכא: מתוך התערוכה בגלריה "גורדון"

מפלאים אשר כאלה. ובין לבין, צריך ללכת לראות את התערוכה המעילה של אביגדור אריכא בגלריה "גורדון" ת"א. ואו, לחזור אל המסך הגדול הזה, ולהודות למי שתנן לאום בינה ורעת לעשות דברים מופלאים אשר כאלה.